

GLAS

MIR V ČÁSU TEŽAV

MIR V ČASU TEŽAV

Stephen Jackson, London, Anglija

Moje življenje je živo pričevanje o tem, da je lahko človek miren v svojem srcu ne glede na težave, ki ga obdajajo. V mojem življenju so težave vedno bolj naraščale, prav tako pa je naraščal tudi mir v meni. To sem občutil v svojem raziskovalnem poklicu, ki ga opravljam v Finchleyu, v severnem Londonu, ter pogodbeno po celi Angliji, prav tako v Madridu, Parizu in Dublinu. Na področju gradbeništva se dan za dnem srečujemo z napetostmi, toda dejstvo je, da imam sredi bitke v sebi mir.

Zapustil sem svoj domači kraj, Newcastle na reki Tyne in odšel na univerzo. Končal sem študij in si z mnogimi skrbmi priboril prvo zaposlitev v podjetju, ki je bilo leta 1974 likvidirano. Nato sem se pridružil podjetju s sedežem v Leedsu, da bi vodil njihovo delovanje v Londonu, ne vedoč, da so tik pred propadom. Tako sem v času enajstih mesecev dvakrat ostal brez zaposlitve.

V letu 1975, ko sem se poskušal tretjič zaposliti, je bila Anglija v krizi in nihče mi ni bil pripravljen dajati plačila, ki bi bilo vredno mojega dela. Nato sem spoznal moža, ki mi je odprl vrata za zaposlitev v Beirutu. Odšel sem v Pariz

na razgovor z upanjem, da bomo podpisali pogodbo in banka v Parizu mi je zares ponudila upravljanje njenega imetja v Evropi. Mislil sem že, da mi je uspelo! Poleg tega, da sem delal dvakrat tedensko za pariško banko, mi je nek arabski delodajalec ponudil delo v Qatarju. Tam naj bi ustanovili združeno podjetje skupaj z Londonsko banko, ki naj bi tudi zagotovila moje fonde na Srednjem vzhodu.

Za božič leta 1975 sem pomislil: Ne more mi spodleteti! Že čez šest mesecev pa sem pogorel. Najprej so prišle težave na Srednjem vzhodu glede fondov. Nato je mož, katerega bi moral nadomestiti v Parizu, ostal na svojem delovnem mestu. Močno sem precenil svoje finančne sposobnosti in zaradi težav z delovnim mestom nisem mogel odplačevati dolga. Obstajala je možnost, da bomo morali prodati hišo. Pomislil sem: Kaj je vse to? Je moja diploma sploh kaj vredna?!

Ponovno sem obiskal moža, ki mi je ponudil posel v Parizu, saj sem mislil, da ni pomembno, kaj znaš, temveč koga poznaš. To drži le, če poznate Gospoda nad gospodi in Kralja nad kralji-Jezusa Kristusa. Le Jezus lahko resnično poskrbi za nas, toda prej se je potrebno odreči našim idejam in sprejeti Njegov načrt za naše življenje.

Od dneva, ko sva si z ženo Sue prvič ogledala našo bodočo hišo, so naši sosedje molili za nas.

Tedaj sem se imel za kristjana, saj sem hodil v anglikansko šolo. Toda nisem imel resničnega, osebnega odnosa z Jezusom Kristusom. Moja hčerka in žena sta začeli hoditi ob nedeljah zjutraj v cerkev, sam pa sem med tem igral golf, da bi se kasneje zbrali skupaj na kosilu.

Nekega nedeljskega jutra, ko zaradi dežja nisem mogel na golf, sem z ženo odšel v cerkev. Pridigar je postavil vprašanje: Če bi se Jezus znašel v vaši koži, ali bi moral v vašem življenju kaj spremeniti? To vprašanje se mi je globoko vtisnilo v spomin in ko sem se naslednji večer po zelo napornem dnevu vozil domov, je priplavalo na površje. Zelo jasno sem se začel zavedati, da bi v mojem življenju Jezus spremenil popolnoma vse. Moj zakon je trpel, saj je preživela žena Sue zaradi moje zaposlenosti večino časa sama z najinimi otroki.

Na sestanku z možem, ki mi je takrat ponudil službo v Parizu sem se moral zlagati, ko je vprašal kako gre moj posel. «Čudovito!«, sem dejal. Odvrnil mi je: »Torej ste začeli Jezusa bolj ceniti.« (Na moji mizi je namreč videl moj raspored, kjer sem postavil cerkev na prvo mesto pred golf, rugby in družino.)

»Nekomu to ne ugaja«, je dejal.

»Kdo je to?«, sem vprašal in odgovoril mi je: »Satan!« Pomislil sem: »S črno magijo pa že ne želim imeti opravka.« Toda on mi je lepo in preprosto razložil, da obstaja hudič, toda mi imamo Jezusa in v Njegovem Imenu je naša zmaga.

Medtem je zazvonil telefon in poklical je mogočni poslovnež, čigar ime je bilo v vseh časopisih naše države. Želel je po telefonu moliti z mojim prijateljem, ker se je znašel v osupljivi poslovni preiskavi. Mogočni poslovnež moli po telefonu!

Ko je moj prijatelj odložil slušalko, je omenil dva moža, do katerih sem čutil izredno spoštovanje, mogoče celo zavist. Pred kratkim sem bral o enem izmed njih, direktorju največje angleške družbe, in ugotovil, da je točno tam, kjer sem jaz želel biti čez kakih dvanajst let! Ta dan pa sem izvedel, da tudi on pripada molitveni skupini Krščanskih poslovnežev.

Začel sem premišljevat in ugotovil sem, da je v molitvi mnogo več, kot sem si prej predstavljal. Bilo je, kot da bi se v trenutku prižgala luč. Ždaj sem vedel, da ima Jezus Kristus odgovor na moj dolg, moj posel in na vse druge težave. Preden je prijatelj odšel me je vprašal, če lahko molim zame. Takrat sem si že želel njegovo molitev. Preprosto je dejal: »Gospod Jezus, molim, da boš od tega trenutka naprej bolj resničen v življenju mojega prijatelja.«

Pred šestnajstimi leti je Jezus potrkal na vrata mojega srca in povabil sem ga, naj vstopi. Odrekel sem se svojemu ponosu. Nisem se niti dobro zavedal, čemu sem pritrnil. Vedel sem le, da je Jezus Kristus resničen in da imajo težave, s katerimi se srečujem, odgovor v Njem.

To je bila življenjska sprememba, ki se še nadaljuje! Bog je spremenil moj zakon, ki je danes boljši kot kdajkoli poprej. Bilo je mnogo težkih trenutkov, stvari niso vedno gladko tekale, toda Jezus je napovedal tudi to.

V svojem poklicu se mnogokrat udeležujem poslovnih sestankov med bankirji, raziskovalci, oblikovalci in izvajalci. V vzhodnem delu Londona, blizu Piccadilly cirkusa smo imeli seje, kjer so se porajala mnoga nesoglasja in so moške mnogokrat kričali drug na drugega. Delo je bilo zaključeno z veliko zamudo, mnogo po roku, ki ga je naročnik objavil po radiju in televiziji. Dejal je, da bo od izvajalca zahteval veliko odškodnino. Nekega večera sem se s to stranko odpravil v poslovni del Londo-

Steve Jackson s prijateljem arhitektom ob novo zgrajenem projektu na londonski Bond Street.

na, Lincoln Inn Fields k svetovalcem. Vedel sem, da Bog govori: »Ne peljite te zadeve pred sodišče, ker bi to prineslo katastrofalne posledice za vse udeležence!«

V času realizacije projekta je Gospod nekajkrat deloval. Odvetniki so dejali, da so moje stranke v dobrem položaju, toda kljub temu sem po končanem sestanku poklical tovariša in z njim molil za to zadevo. Med molitvijo pa se je eden izmed mojih klientov ravno odpravil kopat in medtem je premišljeval o situaciji. Iznenada je sklenil, da zadeve ne bo peljal pred sodišče, ni pa vedel, zakaj se je tako odločil. Ostali direktorji so mislili, da se mu je zmešalo, ko jim je povedal: »Ne vem zakaj, a pred sodišče ne gremo!« Tako smo se dogovorili za sporazum in vse se je dobro končalo.

Vodja podjetja pa me je namerno zaslepil preden je stvar predstavil javnosti. Ko sem se zavedel, kaj se dogaja, mi je Gospod obljubil, da bo On opravil s tem. Za tisto podjetje je dobljeni posel pomenil polom, podjetje je šlo po vodi in njegov vodja je izgubil delo.

Naučil sem se, da bo Gospod Jezus poskrbel za vse težave, če bom le čakal Nanj in ne bom sam obračunaval s tistimi, ki me napadajo. V zadnjih šestnajstih letih mi to vedno znova dokazuje.

Morda vam je prav zdaj težko. Toda Jezus pravi: »Jaz sem pot, resnica in

življenje.« Sveto pismo govori o tem, da Jezus podari mir, ki presega vsako razumevanje. On je Knez Miru in če mu boste odprli vrata svojega srca, bo vstopil in napravil vaše življenje bolj zanimivo, kot si sploh lahko predstavljate.

Stephen Jackson je lastnik raziskovalnega podjetja s sedežem v Finchleyu, severni London. Je direktor FGMBFI-ja odgovoren za področje Londona. Z žvojo ženo Sue imat dve hčerki, to sta Caroline, 20 let in Anna, 17 let.

OSUPLJIVO!

Jo Ann Copeland, Suffolk, Anglija

Pred leti so mi telefonirali iz Amerike in mi sporočili, da je moja nečakinja že šest dni v komi. Moji starši so mi to kar zamožčali, saj niso želeli, da bi se vznemirjala. Takoj sem poklicala svojega pastorja. Skupaj sva molila po telefonu, prosila sva Boga za čudež in Bog je uslišal najino molitev. Naslednji večer sem telefonirala sorodnikom in povedali so mi veselo novico. Zdravnik je med vsakodnevno vizito vstopil v sobo moje nečakinje in jo našel sedečo na postelji. Bil je prepričan, da je zgrešil sobo! Ko je ugotovil, da je v pravi sobi, je le zmajal z glavo in osupnjen vprašal, ali tako zdrava deklica sploh še potrebuje bolniško posteljo. Nečakinja je po nekaj dneh preiskav zapustila bolnico. Ugotovili so, da je zdrava in zdaj živi povsem normalno, aktivno življenje.

Mojega moža Scotta je med prečkanjem ceste zbil tovornjak, ki je vozil s hitrostjo okoli 50 km/h. Scott je do-

besedno poletel po zraku, pristal na boku, z glavo pa je zadel ob pločnik. Ko je ležal na tleh, je kmalu postal moder, iz njegove glave pa je lila kri in kmalu pokrila cesto. Vsi mimoidoči so bili prepričani, da je na pragu smrti. Sama pa sem poznala le en odgovor-molitev. Scottovo glavo sem držala v svojih rokah in molila kot še nikoli prej. Točno takrat, ko sem dejala: »Hvala Ti Gospod. Amen!«, je mož odprl oči in poskušal vstati. Zaprepadenost ni primerna beseda, ki bi zares opisala izraze na obrazih mimoidočih. Bog je uslišal mojo molitev in vrnil Scotta meni in družini. Slavila ga bom vse dni svojega življenja.

To je le del čudežev, obstaja jih še mnogo. V prejšnji številki revije GLAS sem opisala, kako me je Bog ozdravil nevzdržnih migren. Mnogo je stvari, ki jih lahko Gospod stori nam, našim družinam in osebam, za katere molimo. □

POKLICAL SEM TE PO IMENU. MOJ SI!

Anton Buchholz, Heidelberg, Nemčija

Odraščal sem na današnjem Poljskem. Moja mati je zaradi težav, ki jih je morala preživljati v času vojne kot čedna mlada ženska, postajala vse bolj mentalno bolna. Nekega dne je izvedela, da so sorodniki odšli v Nemčijo in tudi sama je skupaj z menoj in mojim bratom odšla tja. Imel sem še enega brata in sestro, ki pa sta umrla, preden smo se preselili.

Ko je umrl moj brat, je nekaj dni mrtev ležal doma in ker je bilo moje mater strah trupla, je prosila soseda, naj čez noč ostane pri njej. Sosed je bil zelo prepričljiv in rezultat tistega obiska je bilo moje rojstvo.

V Nemčiji so mojo mater dali v psihiatrično bolnico, mene in mojega pet let starejšega brata pa v sirotišnico. To je bilo zame zelo težko. Vedno so našli mene za svoje norčije, saj navadno močnejši izbirajo slabotne, da se izživljajo nad njimi. Posledica tega je bila, da sem postajal bolj in bolj zaprt vase.

S svojega stališča zunanjega opazovalca sem sanjaril o tem, da bi me drugi fantje opazili in sprejeli medse. Deček,

ki je igral hokej na ledu, ni prenašal slabičev, kot sem bil jaz in nekega dne me je vprašal: »Ali veš kje imaš trebuh?« Medtem, ko sem premišljal, kaj bi mu odgovoril, me je s pestjo boksnil v trebuh in rekel: »Tukaj je tvoj trebuh!« V takšnih ustanovah sem preživel okoli petnajst let.

Začel sem vaditi karate, da bi spremenil svoj položaj. Mnogo prostega časa sem preživel z rokerji in zaradi mnogih preteпов so me izključili iz sirotišnice v Ulmu. Nek fant mi je obljubil, da me bo ubil, če me še kdaj vidi v Ulmu, zato sem zapustil mesto. Toda težave so mi sledile v Freiburg, Heidelberg, Koln in Amsterdam. V Kolnu smo s prijatelji tihotapili droge iz Amsterdama in takrat sem tudi sam postal uživalec mamil.

Štiri leta sem se potikal okoli in pristal sem v Heidelbergu, bil sem alkoholik, narkoman in brezdomec-poleti in pozimi sem spal zunaj. Klicali so me Zidni Tony, ker sem se vedno zadrževal okoli nekega zidu ob glavni cesti. Moje življenje je bilo brez vrednosti, verjel sem v karmo in reinkarnacijo ter bil prepričan, da mi je nemoč usojena.

obiščemo lokal, kjer govorijo o Jezusu. Najprej nisem hotel tja, toda ko so mi povedali, da bom dobil tudi kaj za pod zob, sem se strinjal.

Takrat je bil moj videz porazen: v nekem pretepu sem razbil očala, moj obraz pa je bil zatekel in poln strahu. V tistem lokalu me je neko dekle vprašalo: »Ali veš, da lahko Jezus povsem spremeni tvoje življenje?« Odgovoril sem ji: »To je predobro, da bi bilo lahko res.« Nato sva govorila še o mnogih stvareh.

Ko so izvedeli, da spim zunaj, so me povabili, naj tisto noč prenočim v njihovi cerkvi. Nisem sprejel povabila, ker se mi je zdelo, da bi jih tako izkoristil. Prijatelji pa so mi, dejali, da sem nor. Tudi oni so spali po javnih straniščih ali v zapuščenih hišah, a jaz pa še takšnega zavetja nisem imel. Prijatelji so tako dolgo

Nato sem se nekega dne odpravil na brezplačen zdravniški pregled, kjer mi je zdravnik dejal: »Tony, pred teboj je le še šest mesecev življenja. Umrl boš zaradi zastrupitve z alkoholom in mamili ali pa ti bo odpovedal krvni obtok. Gotovo je, da te bo ena izmed teh stvari ubila.« Nisem želel umreti, toda nobene rešitve nisem poznal.

Nekaj dni kasneje, 4. januarja 1975, sem s prijatelji stal na javnem WC-ju na Uniplatzu. Premlevali smo, kaj bomo počeli, saj je bil pred nami dolg konec tedna. Ker je bil hud mraz, smo vedeli, da bo le malo ljudi zunaj, kar je pomenilo, da ne bomo mnogo naprosjačili. Nekdo je predlagal, naj

pritiskali name, dokler nisem odšel nazaj v cerkev in povedal, da bom sprejel njihovo povabilo.

Bili so me zelo veseli in spraševali so me o mnogih stvareh. Ko sem bil potem sam v cerkvenem hodniku, sem bil prestrašen. V temi sem videl nekaj belega in hladnega. Tisto noč sem zaklical Bogu: »Bog, če zares obstajaš mi pomagaj iz moje bede.« Potem sem v trenutku zaspal.

Naslednji dan je bila nedelja in zjutraj so me mladi vprašali, če želim svoje življenje predati Jezusu. Dejal sem: »V redu, če mi boste pri tem pomagali. Sam tega ne zmorem.« Strinjali so se in nato molili z menoj. Potem sem nekako vedel, da je Jezus živ in da me je sprejel. Osvobojen sem bil alkoholizma, zasvojenosti z mamili in drugih napačnih navad. V hipu sem bil tako prepričan v svoj odnos z Jezusom, da sem tudi mnogo prijateljev s ceste pripeljal k Gospodu Jezusu Kristusu. Bog je imel še mnogo dela v mojem življenju in hvaležen sem kristjanom, ki so s svojo potrpežljivostjo pustili Bogu, da me je spreminjal.

Zdaj sem sanjal o poklicu in domu, a kdo se bo zmenil zame?! Ničesar nisem imel. Neke nedelje sem sam v sobi razmišljal o tem. Zunaj je stal avtobus z mladimi kristjani, ki so se odpravljali na ulice pričevati o svoji veri. Pri toževal sem se: »Gospod, ne morem več...« .in gledal sem okrog, kaj bom vzel s seboj, ko bom zapustil cerkev. V tistem trenutku sem zaslišal mogočen glas, ki je prihajal od vsepovsod: »Poklical sem te po imenu. Moj si!« Ozrl sem se, da bi videl, kdo je govoril, a nikogar ni bilo. Nato sem se zavedel, da je bil Bog. Od tistega dne se v vsakem težkem trenutku spomnim Njegovih besed.

Skozi kuhinjsko okno sem pogledal ven in videl, da avtobus še ni odpeljal. Šel sem ven, da bi videl, kaj je narobe. Nekdo mi je zaklical: »Vstopi, Anton, pridruži se nam!« Prav takrat je šofer še zadnjič poizkusil vžgati in avtobus je končno oživel. Tudi ostanek dneva je bil zame dragocen.

Sčasoma mi je dal Bog čudovito ženo in štiri otroke. Omogočil mi je tudi, da sem se izučil za električarja in dobil zaposlitev na tem področju. Bog mi je tudi pomagal, da sva z ženo lahko kupila veliko stanovanje, čeprav sva bila skoraj brez denarja.

Pred poroko sem se srečal z poslovni-mi ljudmi polnega evangelija in kmalu postal član njihove lokalne skupine. Vsa leta sem se aktivno udeleževal v skupnosti poslovnih mož polnega evangelija. Ko smo se preselili v naše čudovito stanovanje v Heidelbergu, sem se pridružil tukajšnji skupini. Redno pa sem zaposlen pri tehničnem podjetju v Mannheimu. Na koncu lahko povem le tole: »Bog je tako zelo dober!«

KRST V SVETEM DUHU

Nekatera pričevanja, objavljena v tej številki, govore o krstu v Svetem Duhu. To je svetopi-semsko izkustvo, ki ga je Jezus obljubil tistim, ki mu bodo sledili. Namen krsta v Svetem Duhu je prejemnika napolniti z močjo, da bi izpolnjeval Gospodovo voljo. Sveto pismo govori o tem v Apostolskih delih. Nadaljne informacije dobite na naslovu na 19. strani.

OBSTAJA POMEN

*Christopher Perkins,
London, Anglija*

Samozavest mojega očeta je bila omajana, ker so ga tako vzgajali doma. Nič presenetljivega ni bilo, da se nisem hotel podrediti pričakovanjem mojega očeta. Želel si je namreč, da bi se njegov sin naslanjal sam nase in bil neodvisen ter nečustven. Pri mnogih stvareh sem ga razočaral. Po svoji odločitvi me je poslal na pripravljalno šolo, ko sem dopolnil sedem let. Prvi semestri na tej šoli so bili zame izredno težki in to je povzročilo, da me je prizadela že navadna šala.

Oče je bil naučen, da izkazovanje naklonjenosti med moškimi ni primerno. Tako ni kazal nikakršnih znakov očetovske ljubezni. Moj dedek je bil sposoben najbolj velikodušnih dejanj, a bil je vedno zbadljiv in grenko sarkastičen. Kot posledica tega tudi moj oče ni znal kazati svoje naklonjenosti družini, posebno ne svojim sinovom. Oba z bratom sva odšla v svet z zelo majhnim samozaupanjem.

OBISKOVANJE CERKVE NI POMAGALO

V mojem šolskem življenju je religija igrala pomembno vlogo. Enkrat dnevno smo hodili v kapelo in zvečer smo

molili. Izredno hladne kapele so me skupaj z mrtvim obredom pustile na pol mrtvega, tako fizično kakor duhovno, posebno takrat, ko je naš strog staromodni ravnatelj pridigal nad našimi glavami z vso svojo dolgočasno učenostjo. Po mnogih letih sem se nekega dne ponovno srečal s tem očarljivim možem in se spraševal, kako mu je lahko tako spodletel njegov poizkus uspešnega komuniciranja.

Leta 1971 sem se poročil z bistrim dekletom. Ko je imela šestnajst let ji je umrl oče, ki jo je močno ljubil. Sam nisem bil zmožen zapolniti praznine, ki je v njenem življenju nastala zaradi očetove zgodnje smrti. Nisem bil čustveno stabilen, ona pa je to zahtevala in najina poroka je bila na robu propada. V prepirih se je dotikala vseh mojih šibkih točk in moje življenje je bilo zares bedno. Moralno sem bil poražen in tudi s financami sem imel težave. Bil

sem tako potr, da sem nazadnje zbolel. Moji starši so vztrajali pri tem, da nama pomagajo in brez njihove pomoči bi bilo življenje zares težko, če uporabim najbolj blag izraz.

OBUP

Uspelo mi je izogniti se finančnemu polomu, toda na čustvenem področju sem imel manj sreče. Univerzitetna izobrazba in njene prednosti mi tukaj nista prav nič pomagali. Moje življenje je bilo v ruševinah. Kam bi se lahko obrnil v času največje potrebe?

Nekaterim ljudem, posebno tistim, ki redno obiskujejo cerkev, je izredno težko priti k Jezusu Kristusu. Sam že skoraj trideset let nisem poznal pomena liturgije ali zakramenta križa, vedel pa sem, kaj je »vesela vest«. Nisem imel ničesar, kar bi mi dalo vsaj navidezno spoštovanje. Moja izbira je bila jasna: če se ne bom obrnil k Bogu, ni več nobenega upanja zame.

Zelo slabo sem razumel, kaj Bog zahteva od mene. Vedel sem, da Bog obstaja in da me čakata Njegova ljubezen in moč. Potrebno je bilo le narediti korak vere. Nisem imel ničesar, kar bi lahko izgubil, torej zakaj bi se držal tega, kar se je izkazalo za neuporabno?! Po teden dni dolgem razmišljanju o situaciji sem predal svoje duhovno zlomljeno in šibko življenje Jezusu Kristusu.

CENA

Potrebno je plačati ceno, da postaneš kristjan, toda spoznal sem, da nekristjani plačujejo mnogo višjo ceno. V prejšnjih letih mojega življenja sem imel mnogo neizpoljenih ambicij. Stvari, ki sem jih želel početi in za katere sem se čutil sposobnega, so bile tako oddaljene od resničnosti, da se jim nikoli nisem niti približal. Zdaj, ko so moje ambicije v Jezusu Kristusu, je pomembno le, da ugajam Bogu in

uživam Njegovo prisotnost povsod, kjerkoli sem.

Do tedaj je bilo moje življenje skupek kriz, pomešanih z majhnimi zadovoljstvi in v sebi sem čutil veliko praznino. Študiral sem filozofijo in se nisem nagibal k materialnim stvarim kot ostali, a še vedno nisem poznal smisla življenja. Živel sem za svoj dom in otroke in vse to sem izgubil. Moje življenje je bilo zgrajeno na pesku. Nato je Jezus Kristus vse spremenil. Dal je pomen in smisel mojemu življenju in zapolnil je praznino s svojo prekipeljavjo ljubeznijo.

Prej sem bil šibek, neodločen in čutil sem se nesposobnega. Izpuščal sem priložnosti in pokvaril tiste, ki so mi prišle naproti. Ne bi mogel reči, da sem bil uspešen, tudi če bi imel zelo bujno domišljijo. Zdaj sem zares srečen, ker Gospod Bog zares skrbi za tiste, ki poslušajo Njegov glas. Postal sem partner londonskega knjigovodskega podjetja in prevzel delo, za katerega nikoli nisem mislil, da bi ga lahko opraviljal.

V zadnjih petih letih se je moje življenje čudežno spremenilo. Ozdravljen sem bil potrtosti in nisem se več zatekal k alkoholu v težavah. Sem močnejši in trdnjši kot kdajkoli prej. Imam svoje delo in prijatelje, moji otroci so duševno in telesno zdravi. Moje prejšnje stanje jim ni pustilo nobenih posledic. Po predaji svojega življenja Jezusu uživam svobodo, kakršne nisem prej nikoli imel.

V svojem knjigovodskem poklicu moram s svojim podpisom na pogodbah jamčiti resnično in pravično finančno poslovanje našega podjetja. Iz svojih izkušenj lahko povem, da življenje na zemlji, vključ vsem težavam, ne bi moglo biti boljše kot je z Jezusom Kristusom. Po letih skeptičnosti sem zdaj gotov, da se lahko popolnoma zanese-mo Nanj in na Njegovo besedo. □

VRATA SO ODPRTA

Kakšen dan! Kdo bi mislil, da je to mogoče? Še jeseni 1989 so vzhodnonemški politiki razglašali: »Berlinski zid bo stal še sto let!« Nekaj tednov kasneje — 9. novembra 1989. leta — se je beton podrl in bodeča žica raztrgala. In uradno z vriskanjem slavljeni »junaki« od včeraj so danes obtoženi veleizdaje svojega lastnega naroda. Šestnajst milijonov ljudi so pozaprli v nekaj desetletjih.

Kakšen dan! Dvaindvajsetega decembra 1989 so se Brandeburška vrata — najmočnejši simbol nemške zgodovine in enotnosti — spet odprla. Zvezni minister ZRN in ministrski predsednik NDR stopata skupaj skozi vrata. Sledijo jima velike množice veselih ljudi z Vzhoda in Zahoda.

Ta prilika pa osvetljuje še eno dejstvo, ki nam da misliti. Ne gre za politiko, ne za zidove in bodeče žice. Ali si ti tudi že opazil, da je v bistvu vsakdo na nek način ujet? Stari, grešni JAZ drži človeka v kletki. Egoizem s svojimi poželenji, materialistično razmišljanje in pohlep po nasladah trenutka naredijo, da pozabimo na Boga in na ljudi okrog nas: Vse se vrti okrog lastne revne osi sebičnosti — morda ne v tako grozljivi obliki kot pri »veljakih« od včeraj — pa vendar, vse se hrani pri isti korenini. Znanstveni materializem tu ali udejanjeni materializem tam. Ljudje okrog nas — družina, sosedje in sodelavci — bi lahko o tem marsikaj povedali!

Angleški filozof Thomas Hobbes (1588 – 1679) je nekoč dejal: »Človek je člove-

ku volk.« Kako sramotna, pa vendar resnična trditev!

Biblija, Božja beseda, izraža to tako: »Vsi skupaj so zablodili, so se pokvarili, ni ga, ki bi delal dobro, ni ga *niti enega*«. (Psalm 53, 3) In na drugem mestu pravi: »Varljivo je srce nad vse in hudo popačeno; kdo ga more doumeti?« (Jeremija 17,9) Kdor sebe pravilno presoja, si ne bo domišljjal, ampak priznal: Da, tako je! In kakšen je konec tega? Ali ostane upor proti Bogu in dolg do ljudi brez posledic? Ne! »Plačilo za greh je smrt ...« — ne samo telesna smrt, temveč tudi večna ločitev od svetega Boga.

V bistvu je to zares porazno pričakovanje. Pa vendar — hvala in slava Bogu za to, da se zgoraj navedeni verz nadaljuje in se glasi v celoti: »dar pa, ki ga milostno daje Bog, je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.« (Rimljanom 6, 23) Z drugimi besedami: Bog nam je podaril odprta vrata. »Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Janez 3, 16) Pravični Božji Sin je za nas, izgubljene grešnike, prišel na ta svet ter prevzel kazen za naše grehe. Zdaj lahko vsak, kdor zapusti svojo grešno pot in veruje v odrešujoče delo Gospoda Jezusa Kristusa na golgotskem križu, dobi rešitev in najde mir.

Vrata so odprta! Kristus sam predstavlja vrata, da bi izgubljeni sinovi in hčere namesto prekletstva sprejeli večno življenje in mogli priti domov k Očetu. Ali želiš postati končno zares svoboden, hočeš dobiti odpustanje grehov, resnični mir za srce in večno življenje? Potem so te besede napisane prav zate, kajti Gospod Jezus te danes kliče: »Jaz sem vrata. Kdor vstopi skozme, se bo rešil: hodil bo noter in ven in bo našel pašo.« (Janez 10, 9)

Te besede, vtis zbujujoče, vabeče in lepe, nosijo v sebi čudovito sporočilo zate! Kako razumljive so vsakomur, ki zares želi imeti mir — pravo srčno zadovoljstvo. Tebe pa Gospod želi danes opozoriti na sedem stvari:

Jaz sem vrata.

Radostna vest je *preprosto sporočilo*. Vsak otrok ga razume. Noben napor, nobeno delo ni potrebno, samo korak. Danes, sedaj so ta vrata še odprta.

Kdor

Kdo? Ti si mišljen! Vrata so dostopna in odprta vsakomur. Vsakdo — brez izjeme — je povabljen, da vstopi.

vstopi

To je samoumevni, *edini pogoj*. Znanje in mrtva vera nista dovolj. Treba je vstopiti, ne obstati pred vrati.

skozme

Kakor se samo skozi vrata vstopa v hišo, tako je možna rešitev samo po Gospodu Jezusu, *izključno samo skozi Njega*.

se bo rešil:

Kdor naredi tako, je *na varnem*. Je v hiši. Počuti se varno v božji ljubezni. Veseli se resničnosti evangelija.

hodil bo noter in ven

Kakšna *svoboda!* Evangelij podarja neoviran pristop k Bogu. Suženjstva je konec. »Kogar božji Sin osvobodil, je zares svoboden!«

in bo našel pašo

Potem imaš v *Njem vse!* Spoznal boš bogastvo evangelija in boš priznal: »Zares, dobrotu in milostu sta z mano vse dni mojega življenja in prebival bom v hiši mojega Gospoda za vedno.«

Vrata so odprta! Kaj ne bi hotel še danes storiti odločilnega koraka v svojem življenju in vstopiti?

F. K.

OTROCI !

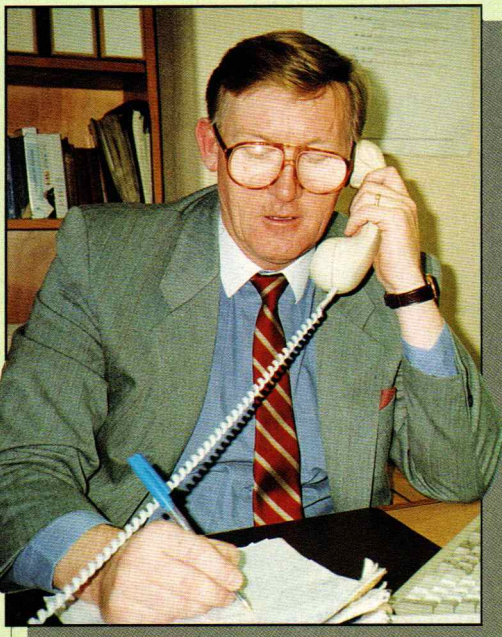
Colin Winfield, Cumbria, Anglija

Pri svojih tridesetih sem se začel spraševati, kakšen je sploh smisel življenja. Ko sem odrasčal, sem redno obiskoval cerkev. Potem pa sem ostal brez iluzij in počutil sem se kot hinavec, ker se moje življenje ni spremenilo.

Poročil sem se z enim izmed deklet naše cerkve, Sandro. Takrat me je delodajalec premestil in to priložnost sem izkoristil zato, da sem nehal hoditi v cerkev. S Sandro sva bila kar srečna, le otrok nisva mogla imeti. Zdravniki so Sandro hoteli zdraviti z zdravili, ki so imela strašne stranske učinke in raje sva se odločila za posvojitev. Takrat se je začelo dolgo čakanje, saj ni bilo mnogo dojenčkov, ki bi se jih dalo posvojiti.

V tistem času sva se preselila na severozahod Anglije, kjer sem bil krajevni upravitelj zavarovalnega podjetja. Nekega dne je zazvonil telefon in sporočili so nama, da lahko posvojiva pet tednov starega dojenčka. Alexandra je bila prav takšen dojenček, kakršnega sva si želela. Končno smo postali družina in že sva začela razmišljati o posvojitvi še enega otroka.

Tri leta za tem, ko sva dobila Alexandro, sem se začel spraševati o smislu

življenja. Posli niso cveteli, davki so bili visoki in tako je napetost bremenila moje življenje. Ob koncu vsakega leta so bili dobički nizki. Kaj je bilo sploh življenje? Tekmovanja s kolegi so še povečevala mojo jezo, namesto da bi me motivirala.

V tistem času sva posvojila še dečka, a tokrat so stvari potekale drugače. Ko smo se peljali domov, je Christopher začel jokati.

To je bil v naslednjih mesecih vsakdanji pojav. Neprespane noči so življenje zelo otežile. Ljubezen in pozornost, s katerima je bila Alexa zelo za-

dovoljna, nista mogli potolažiti Christopherja. Bil sem utrujen in razočaran, dojenčka bi najraje kar udaril ali celo vrgel skozi okno! Spoznal sem, da nisem tako prijazna oseba, kot sem mislil poprej.

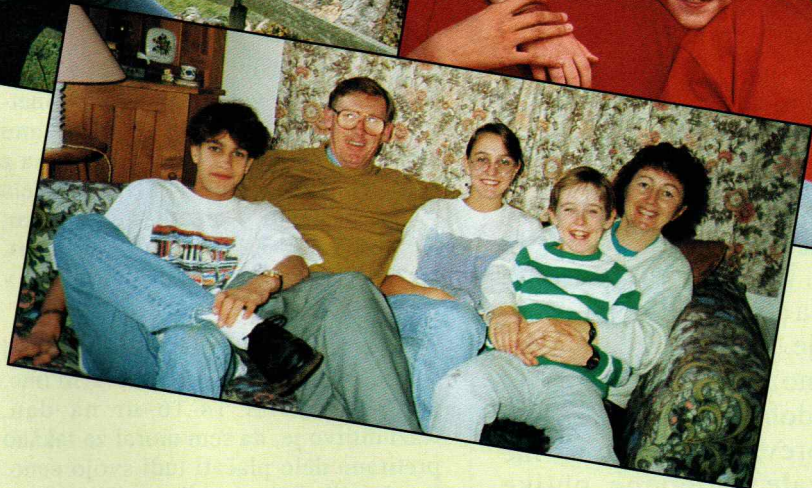
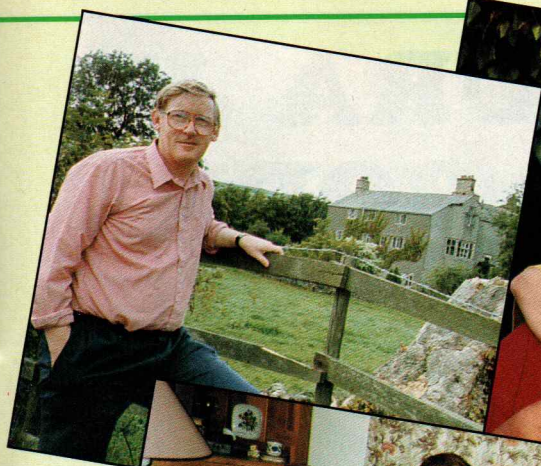
Sredi te zmede mi je sestrična po pošti poslala knjigo. Zdela se ji je tako zanimiva, da jo je poslala še meni, da bi videla, kako mi je všeč. Govorila je o kristjanih- ljudeh, ki so verovali, da je Jezus živ in resničen. Verniki neke cerkve v Los Angelesu so prejeli krst v Svetem Duhu, prav tako kakor prvi kristjani. To je pritegnilo mojo pozornost, ker sem prvič v življenju naletel na nekaj, kar je govorilo o Božji resničnosti. Zares sem si želel imeti to, kar so imeli ljudje iz knjige, a nisem imel pojma, kje bi to lahko našel. Ker nisem vedel, kje iskati, se nisem ubadal s tem, čeprav sem začel globoko hrepeneti po Bogu.

Le nekaj tednov kasneje so na obisk prišli moji starši. Oče je omenil, kako iskreni so »kvekerji«, ki jih je spoznal med vojno. Ko sem to slišal, sem se takoj odločil, da bom odšel na krajevno srečanje »Društva verskih prijateljev«.

Naslednjo nedeljo sem se znašel na srečanju v neki stari sobi. Srečanja kvekerjev so večinoma tiha, tako sem tudi sam potihem govoril z Bogom, najbolje kot sem sploh znal. Ko sem prišel domov, sem se počutil nekako drugačnega. Bil je, kot da se je znotraj mene nekaj zgodilo. Počutil sem se, kot da bi oživel in kar naenkrat sem želel brati Sveto pismo.

Bral sem o Jezusu in zalotil sem se, kako govorim: »Seveda ti ne moreš živeti, ti ne moreš biti resničen.« Še vedno pa sem v svojem srcu nekako vedel, da On živi in dejal sem: »Jezus, vem, da si živ, vem, da si resničen!«

V naslednjih mesecih sem spoznal Božjo resničnost na mnogo načinov. Kupil sem knjige o zgodnjih »kvekerjih«. Nekatero izmed njih so govorile mojemu srcu in njihova tema je bila vedno Jezus. Bral sem o »mogočnem prebujenju duha«, ki se je v mojem rojstnem mestu Ulverstonu zgodil okoli leta 1600. Knjige so opisovale ljudi, ki so poznali resničnost osebnega odnosa z Jezusom. Govorile so o mnogih čudežih, prav tako kot knjiga, ki mi jo je sestrična poslala nekaj mesecev pred tem, govorila o ozdravljenjih. Neko nedeljo je eden izmed vernikov omenil skupino za proučevanje Svetega pisma, ki se zbira v mestu in udeležil sem se njihovega srečanja. Presenečen sem bil, ko sem srečal to skupino z Duhom napolnjenih kristjanov, ki so bili prav takšni kot tisti, o katerih sem bral. Molili smo za našega malega fantka in Gospod je odpravil vzrok Christopherjevega joka. Jezusu sem predal svoje življenje in od takrat naprej je on skrbel zame, za mojo družino in moje poslovno življenje. Skrbi glede mojega dela so izginile, ko sem pustil Gospodu, da mi sam preskrbi delo in ga blagoslavlja. Sandra se je nekega jutra zbudila z izredno živimi sanjami. V njih so člani naše skupine za proučevanje Svetega pisma nanjo položili roke in v Jezusovem imenu zapovedali težavam z neplodnostjo, naj Sandro zapustijo. Leto dni za tem sem šel mimo lokalnega trga in neka gospa iz druge cerkve me je poklicala. Povedala mi je, da je prejšnjo nedeljo pridigar iz njene cerkve razlagal Svetopisemsko zgodbo o Ani, kateri je Gospod pomagal, da je dobila otroka. Dejala mi je, da je ves čas pridige imela občutek, da bo tudi Sandra imela otroka. Čestitala mi je : « Colin, postal boš oče.« V nekaj dneh se je izkazalo, da je Sandra res noseča!

Rodil se nama je James in Sandra je bila po porodu zelo prestrašena.

V bolnici so jo napadale zastrašujoče zle misli, ki jih ni znala obvladati. Ta dragocena izkušnja je njej pomenila pravo moro. Psiholog je povedal, da trpi za psihozo. Stanje se je iz dneva v dan slabšalo in po dveh tednih je Sandra jemala že enajst tablet dnevno in morala je v psihiatrično bolnišnico. Sprevidel sem, da nam Jezus daje življenje v izobilju, hudič pa poizkuša ubijati, krasti in pokončevati. Čeprav so bile okoliščine slabe, je Gospod spregovoril mojemu srcu, da bo s Sandro vse v redu. Gospod Jezus nam je pokazal, kako moliti in skupaj z drugimi smo zapove-

dali strahu, naj zapusti Sandro v Jezusovem imenu. Popolnoma je bila osvobodjena! V kratkem času je postala krepkejša kot kdajkoli prej.

Preko teh in mnogih drugih izkušenj sva se naučila, da je Božja beseda zanesljiva in da je Jezus s svojo smrtjo in vstajenjem dobil zmago, ki lahko vsakega spremeni v enega izmed Najsrečnejših ljudi na zemlji.

Colin Winfield je raziskovalec pri velikem zavarovalnem podjetju. Je tudi mednarodni direktor FGMBFI-ja v Angliji. Colin in Sandra imata tri otroke: Aleksandro, Christopherja in Jamesa.

SKULPTURA JE MEDNARODNI JEZIK

*Jan Milan Krkoška,
Celovec, Avstrija*

Ko sem imel petnajst let, se je v našo ulico v Bratislavi priselil neki kipar in si v starem skladišču uredil svoj delovni prostor. To se mi je zdelo zelo zanimivo in zunaj sem stal tudi po uro in ga gledal. Name je to napravilo tak vtis, da sem se odločil postati kipar. Ideje, da bom lahko oblikoval glino, varil kovine in izklesal podobe iz kamna, so me povsem prevzele. Vedno so me navdihovale svobodne oblike Henrya Moora. Sčasoma sem razvil svoj osebni slog in v prvih letih svojega dela me je navdihovala grška mitologija.

Na Češkem nisem imel pogojev, da bi uspel kot umetnik, saj nisem imel aka-

demske izobrazbe niti pravih poznanstev, da bi dobival naročila. Kot umetnik v tedanjem komunističnem sistemu nisi mogel plesati po svoje. Zato sva z ženo leta 1968 zapustila deželo. Želela sva se nastaniti v umetniškem centru, kot je Pariz, New York ali Frankfurt. Na koncu pa sem pristal v Celovcu, v Avstriji.

Na začetku svojega bivanja v Avstriji sem si želel kar najhitreje ustvariti ime, zato sem delal 14-16 ur na dan. Razumljivo je, da sem moral za takšno pretirano delo plačati tudi svojo ceno. Po desetih letih je bilo moje zdravje popolnoma porušeno - praktično sem izgorel. V mojem želodcu in prebavnem sistemu je vladala zmešnjava, tudi moj hrbet je bil resno poškodovan zaradi težkega dvigovanja. V najhujši fazi sem imel le 60 kg in sem le s težavo kaj pojedel. Nisem mogel živeti brez zdravil. Imel sem uničen želodec, po vrhu vsega pa sem zbolel še za artritisom.

Z ženo, ki je nadarjena arhitektka, sva se odtujila. Nisva imela otrok in ker sva ves čas delala, je imel vsak povsem svoje življenje. V kratkem najinega odnosa praktično ni bilo več.

Imel sem razne možnosti, a sem še naprej vztrajal pri tem, da bi se iz svojega majhnega sveta prebil v medna-

rodno areno. To se je zgodilo, ko sem dobil naročilo za stensko skulpturo v kopališču v Wiesbadnu. To je bila moja velika priložnost, a navdiha zanjo nisem imel. V svoji potrnosti sem poklical Boga. Prej ga nisem poznal, a zdaj sem bil obupan. Vse, kar sem videl, je bilo to, da je moja prihodnost na tehtnici. Bog je odgovoril na klic mojega srca.

Dr. Harold Wunsch, predsednik lokalnega umetniškega združenja je bil član organizacije, imenovane skupnost poslovnih ljudi polnega evangelija (FGBMFI). Povabil me je na večerno srečanje FGBMFI-ja v Celovcu. Bil sem zelo presunjen in za tem sem se pridružil molitvenemu srečanju na

njegovem domu. Tam sem tudi predal svoje življenje Jezusu Kristusu.

Dobil sem navdih ter dokončal skulpturo v Wiesbadnu. Še naprej sem kiparil, toda zdaj se je moj navdih spremenil. Zdaj uporabljam umetnost za prenašanje sporočil iz Svetega pisma - to je moj način slavljenja Boga. Nikoli si nisem predstavljal, da bom pripadal skupini ljudi, ki molijo Jezusa Kristusa, toda Jezus je temeljito spremenil moje življenje. Ozdravil je tudi moje telo. Izginile so težave z želodcem, pa tudi poškodba hrbta zaradi težkega vzdigovanja je popolnoma

SKULPTURA JE MEDNARODNI JEZIK

ozdravljena. Bog me je ozdravil tudi artritisa.

Zdaj lahko uživam življenje. Skupaj s kraljem Davidom lahko pojem: »Gospod mi je obnovil mladost kakor orlu«. Jezus je obnovil tudi odnos z mojo ženo in ozdravil najin zakon.

Pred nekaj leti je bila dokončana zidna skulptura v Wiesbadnu. Zanimivo je, da je to delo pogosto fotografirano. Vsako leto se pojavijo v časopisih članki o njej, katere skrbno izrežem. Bog je zares navdihnil tisto delo. Nato sem v Wiesbadnu napravil še eno zidno skulpturo. Takrat sem kot navdih vzel Sveto pismo, Rimljanom 14,7-8.

Prepričan sem, da resnično življenje brez Jezusa v središču ni mogoče. Sam sem se moral iz teže izkušnje naučiti, da se življenje brez Stvarnika konča z zmešnjavo. Žal mi je le, da sem tako dolgo čakal, preden sem odkril to dejstvo. Zdaj je Bog v središču vsega, kar moja žena in jaz delava.

Medtem sem postal predsednik lokalne skupine FGBMFI-ja. Četudi ta skupina ni cerkev, temveč skupina krščanskih laikov, sem videl že mnogo njenih sadov. Verjamem, da je za naše mesto zelo pomembna. Je namreč oder, s katerega lahko navadni ljudje pričujejo o svojih izkušnjah življenja z Bogom in o tem, kako je Gospod spremenil njihova življenja. To pomaga mnogim, da svoja življenja predajo Jezusu Kristusu.

Jan Milan Krkoška je znan kipar. Leta 1968 je emigriral in s Českoslovaške prišel v Avstrijo. Razstavljal je v Amsterdamu, Barceloni, Bernu, Ženevi, Gradcu, Celovcu, Padovi, Trstu, Udinah, Parizu, Wiesbadnu, Zurichu, Leobnu, Bruck/ Muru, Semneringu, etc. Je področni predstavnik pri FGBMFI-ju v Avstriji.

Pripravljamo slovensko izdajo te napete knjige, ki opisuje čudežno božje vodstvo po Svetem Duhu v osebnem in poslovnem življenju ameriškega poslovnega človeka z armenskim poreklom, Demosa Šakarjana. Naročili jo boste lahko na naslovu izdajatelja Glasa (gl. stran 19).

Naročanje GLASA

Pričujoči časopis pri-
naša resnico Jezusa
Kristusa nekristjanom,
kristjanom pa spodbudo
za vero. Naročite ga
tudi svojim prijateljem
in znancem. Na razpola-
go imamo tudi Sveta
pisma in nekaj dobre
krščanske literature.
Prosrite za katalog.
Naslov na 19. strani.

Dragi bralec:

Med branjem pričevanj v tem časopisu ste se morda vprašali, če lahko tudi sami osebno spoznate Boga in dobite mir v svoje srce. Jezus je povedal, da se je človeku potrebno v duhu znova, od zgoraj roditi, če hoče poznati Boga, ki je Duh. Za to Vam je potrebno:

1. PRIZNATI Bogu, da ste živeli sebično. Ko ga niste častili kot Gospoda svojega življenja, ste grešili in bili od njega ločeni. »Saj so vsi grešili in so brez božje slave« (Rim.3,23).

2. SPOKORITE se tako, da se spreobrnete k Bogu: prosite ga, naj vam odpusti vse grehe ter pomaga, da boste v naprej živeli po njegovi volji. »Če pa se ne spreobrnete, boste vsi enako pokončani« (Lk.13,3).

3. VERUJTE da je Jezus Božji Sin: ko je na križu umrl, je nase vzel vse naše grehe, da bi lahko dosegli božje odpuščanje. »Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn.3,16).

4. PRIZNAJTE Bogu, da zdaj sprejemate Jezusa za svojega Odrešenika in za Gospoda svojega življenja. »Zakaj če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen« (Rim.10,9).

Če ste se po skrbnem premisleku in po branju navedenih svetopisemskih vrstic odločili, da boste naredili ta pomemben življenjski korak, tedaj na glas molite: »Dragi Bog! Zavedam se, da sem grešnik in na poti v pogubljenje. S srcem verujem, da je Tvoj Sin Jezus umrl za vse grešnike, tudi zame, in je prelil svojo sveto kri, s katero pere moje grehe. Jezusa priznavam za Zveličarja in Gospoda svojega življenja in se Ti zahvaljujem za dar večnega življenja. Zaupam Ti, da mi boš pomagal živeti po Tvoji volji«.

Bog Vas je sprejel. Za dokaz ne iščite in se ne naslanjajte na občutke. Ti se namreč spreminjajo, toda Vaš novi odnos z Bogom ima osnovo njegove obljube (Rim.10,13). Povejte tudi drugim o svojem odnosu do Jezusa, naj vas ne bo sram (Mt.10,32). Vsak dan si vzemite čas za molitev in branje Svetega Pisma (1Pt.2,2; Ps.37,4; Rim.8,14).

Sporočite nam, če ste se odločili za najvažnejšo stvar svojega življenja. Pomagali vam bomo, da boste na poti lepo napredovali. Pišite na naslov:

DUHOVNO OBZORJE — GLAS

pp 53

61107 Ljubljana

TROJNI NAMEN PRIČUJOČE ŠTEVILKE GLASA:

1. Izpričati božjo prisotnost in moč v današnjem svetu z vestjo celotnega Evanglija za vsega človeka.

2. Pripraviti osnovo krščanske skupnosti za ljudi, kateri so doživeli Jezusa Kristusa in jih okrepiti, tako da lahko sveži in duhovno obnovljeni služijo Bogu v svojih cerkvah.

3. Pomagati k večji edinosti vsem kristjanom.

GLAS

je izdalo

DUHOVNO OBZORJE, Celovška 70, Ljubljana,

kot samostojno prilogo

Golgotski vesti 1-2/93.

Odgovarja Mihael Kuzmič

Naklada 3000 izvodov

Copyright za prevedene tekste ima:

FGBMFI, 30 Mechelse Steenweg, Leuven,

Belgija. Edotopr Blair Scott. No. 932

GLAS

Duhovno obzorje

pp 53

61107 LJUBLJANA

Želim Vam sporočiti, da sem se odločil živeti za Jezusa Kristusa. Prosim Vas, pošljite mi knjižico »Po tistem, ko ste sprejeli Kristusa«.

Pošljite mi več informacij, kako sem lahko dober kristjan. Ime, priimek in naslov (s tiskanimi črkami):

V TEJ ŠTEVILKI

KAM NAJ SE OBRNEM ?

Ko je videti, da nam življenje prinaša nepravične težave, bodisi zaradi naših napak, bodisi zaradi krivde drugih, ali pa so pritiski zaposlenosti in poslovnega sveta hujši, kot jih lahko prenesemo – kam se bomo takrat obrnili? Jan Milan Krkoška se je znašel v obupni situaciji, in je poklical Nekoga, ki mu je pomagal. Anton Buchholz je imel hude psihične težave, za katere ni bilo videti upanja, a prav tako kot Stephen Jackson je našel odgovor na svoje probleme in videl, da je resnično možno imeti mir v srcu kljub vsem težavam naokoli.

**Mednarodno združenje
poslovnih ljudi celega
evangelija (FGBMFI)**

*Dodatne informacije dobite
na naslovu:*

Ne zavržite te revije ... Dajte jo prijatelju.

- * **POKLICAL SEM TE
PO IMENU. MOJ SI!**
Anton Buchholz – stran 6
- * **OBSTAJA POMEN**
Christopher Perkins – stran 9
- * **OTROCI!**
Colin Winfield – stran 13
- * **SKULPTURA JE
MEDNARODNI
JEZIK**
Jan Milan Krkoška – stran 16

Vsak si mora zaslužiti za preživetje in se soočiti z mnogimi življenjskimi težavami. Takšna obdobja nas zmedejo in zdi se nam, kot da je mir duha nekje daleč. Kaj so ti možje storili, da so našli mir, kjer se jih ne morejo dotakniti ekonomski pritiski ali strah pred prihodnostjo? To vam bodo sami povedali na straneh te revije. Za naročanje dodatnih izvodov za vas in prijatelje, glejte stran 19.